

Nr 1 vår 2013 Årgång 28

SATHYA SAI INFORMATION E-TIDNING

VÅR 2013

SANNING ✕ RÄTT HANDLANDE ✕ FRID ✕ KÄRLEK ✕ ICKE-VÅLD

Era tankar är ansvariga för er glädje...,Amrita-Dhara-tal 6/7 1996.....	3
Låt tro utgöra ert livs grund, Amrita Dhara-tal 7/7 1996.....	13
Min verklighet är sanning, godhet och skönhet, Från våra arkiv.....	25
Ideellt arbete i Sai-organisationerna runt om i världen.....	30
Bland tusentals hängivna, Gudomlig strålgång, av Ramana Rao.....	32

Sathya Sai information ges ut som e-tidning i pdf-format på hemsidan.

Den kan läsas på dator, läsplatta eller skrivas ut på skrivare som pdf-fil om så önskas. Kopiering för privat bruk tillåten.

Sathya Sai information är den svenska Sathya Sai-organisationens officiella tidskrift.

Den utkommer som e-tidning med tre nummer per år.

Nästa nummer kommer i augusti 2013.

Era tankar är ansvariga för er glädje och sorg

Sathya Sai Babas Amrita Dhara-tal i Sai Kulwant Hall,
Prasanthi Nilayam, 6 juli 1996.

*Den som när onda tankar kommer att råka illa ut,
den som utvecklar ädla tankar blir en storsint människa,
bara den som kan befria sig från alla tankar kan vinna frid.*

Glöm inte detta kloka råd.

« telugu-vers »

EN MÄNNISKA BÖR HA MÄNSKLIGA EGENSKAPER

Ansiktet är sinnets spegel. Alla era tankar och känslor vare sig de är positiva eller negativa – såsom glädje, sorg, oro, vrede, hat osv. – återspeglas i ert ansikte.

Onda tankar leder till sorg

Människan bör inte nära onda tankar, för de leder till sorg. De onda tankarna att skada eller såra andra kanske inte orsakar andra människor lika mycket skada som de orsakar den person som hyser dem.

När ni kastar en liten sten i en brunn sprider sig vågorna som den orsakar över hela vattenytan. På liknande sätt skapar alla tankar som uppstår i ert sinne vågor i sinnet och deras effekt sprider sig till alla delar av kroppen. Om det till exempel finns en ond tanke i ert sinne kommer era ögon att se ont, era öron att höra ont och er tunga att tala om onda ting. Därför kommer också era handlingsorgan såsom händer och fötter att utföra onda handlingar.

Vilken är grundorsaken till människans sorg? Den är inget annat än hennes onda tankar. Allt slags elände drabbar henne bara på grund av

hennes onda tankar. Därför bör ni så snart en tanke uppstår i ert sinne fråga er själva om den är god eller dålig. Är den dålig försök hålla den så långt borta från er som möjligt. Goda tankar däremot kännetecknar en ädel människa (en sadhu). Alla goda tankar som rör andras och hela samhällets väl gör en människa ädel. Att vara en god och ädel människa (sadhu) är inte liktydigt med att klä sig i en ockrafärgad dräkt utan det är de ädla egenskaperna som gör en människa upphöjd och helig. Som Krishna förkunnade i Bhagavadgita inkarnerar Gud på jorden för att beskydda de goda och rättfärdiga och tillintetgöra de onda. Alla människor har begåvats med goda egenskaper. För att bevara dessa dygder måste era tankar vara goda.

Var finner ni frid? Den finns inte i den yttre världen. Frid uppnås varken med hjälp av världsliga ägodelar eller världslig utbildning och strävan. Frid måste manifesteras sig inifrån. När kan ni uppnå frid? Bara när ni lugnar ert sinne och riktar alla era tankar mot Gud. Alla era goda tankar uppstår i hjärtat som är Guds altare. Det goda och onda ni upplever i livet orsakas inte av andra. Era tankar, inget annat, bär ansvaret för det goda och onda ni möter. Bara den som befriat sig från alla tankar kan vinna frid. Ha därför bara goda tankar inom er och uppnå därigenom slutligen en nivå där ni helt saknar tankar. *Känslorna avgör resultatet*. Allt är en återspeglning av ens innersta väsen.

Ge bara utrymme för goda tankar

En gång ville Krishna testa Yudhishtiras och Duryodhanas karaktär. Först kallade Han till Sig Yudhishtira och sa: "Jag har en uppgift att utföra. För denna behöver Jag en mycket lågsinnad person, hemfallen åt falskhet och ondska. Kan du leta upp en sådan person?" Sedan kallade Krishna till Sig Duryodhana och sa till honom: "Duryodhana! En viktig uppgift ska utföras. För denna behövs en ädel person som är ren, godhjärtad och rättfärdig." Båda accepterade det uppdrag som Krishna gett dem. Yudhishtira gick i en riktning och Duryodhana i en annan i sitt sökande efter de personer

Krishna efterfrågat. Efter ett tag återvände Yudhishtira och sa ytterst ödmjukt till Krishna: "O Herre! Det finns ingen ondskefull person i vårt kungadöme. Jag är den ende som verkar ha en eller annan form av ondska. Jag ber Dig, använd mig för uppdraget." Senare återvände också Duryodhana och sa till Krishna: "Krishna! En alltigenom ädel person står inte att finna någonstans i detta kungadöme. Jag tror jag kan säga att jag är den enda sådana personen. Om Du säger vilket uppdraget är så ska jag utföra det."

Enligt Duryodhanas egoistiska sätt att se tycktes alla onda. Enligt Yudhishtiras ödmjuka natur tycktes alla goda. Vilken färg glasögonen ni bär än har kommer därför allting att tyckas er ha den färgen. Om ni bara har det onda för ögonen tycks allt ont för er. Duryodhana var ytterst ondskefull och illvillig. Yudhishtira däremot personifierade alla dygder. Han var själva förkroppsligandet av sanning och rättfärdighet. Därför tycktes honom alla vara ädla och goda. Vi kan sammanfattningsvis säga att både för Duryodhanas ondska och Yudhishtiras ädelhet var deras tankar ansvariga. Människor betraktar somliga som onda och en del andra som ädla och grundar sig då på sina egna känslor. I själva verket finns det varken goda eller onda människor i yttervärlden. Allt gott och ont ni ser i denna värld är endast reaktionen på, återspeglings och genljudet av era egna tankar. Därför är ni själva, inga andra, ansvariga för allt gott och ont. Också för era goda och dåliga tankar är bara ni själva ansvariga, inte andra.

Ert sinne är en anhopning av tankar. Alla era handlingar styrs av ert sinne. Era handlingar är ansvariga för er glädje och sorg. Om därför era tankar är goda blir ert sinne också gott, och därmed blir era handlingar goda. Nu för tiden ägnar sig människan dock åt dåliga och onda handlingar. De forntida vise männen sa: *Det är sinnet som är orsaken både till människans bundenhet och till människans befrielse.* Sinnet är ansvarigt för allt. Därför bör ni först och främst tänka goda tankar. På grund av felaktig mat, era dåliga vanor och dåliga tendenser fördärvas era tankar. Era tankar är ansvariga för både era fel och förtjänster. Så snart en tanke

uppstår i ert sinne bör ni därför ta er tid att fråga er: "Är den god eller dålig? Är den riktig eller felaktig?" Jäkt är inte alls bra. *Jäkt medför slöseri, slöseri leder till oro, så jäkta inte* (eng. Haste makes waste, waste makes worry, so, do not be in a hurry). Ni bör alltid förbli lugna och samlade och aldrig göra något förhastat. Det är vad som menas med tålmod. När ni är lugna och samlade kan ni uppleva alla former av glädje.

Människan bestämmer över sitt eget öde

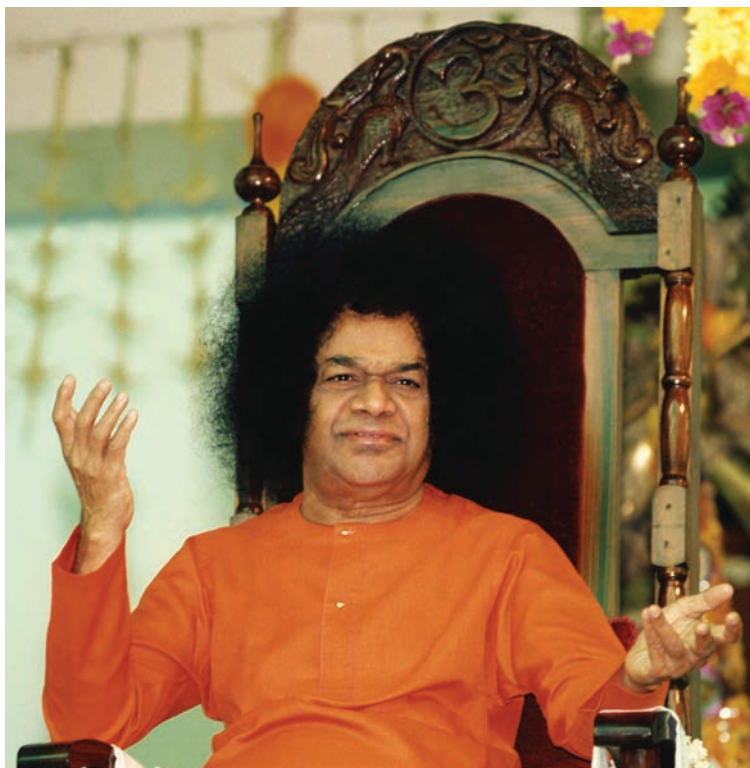
Ert öde bestäms av vad ni gjort er förtjänta av. Jag har redan förklarat vad öde (adrishta) står för. Ödet är det som inte kan ses med det fysiska ögat (drishti).

Så en tanke, skörda en tendens, så en tendens, skörda en vana, så en vana, skörda en karaktär, så en karaktär, skörda ett öde.

Därför beror ert öde på era personliga egenskaper. Era personliga egenskaper beror på ert sätt att tänka. Era handlingar bestäms av era tankar. Därför är era tankar ansvariga för er glädje och sorg. Tankarna avgör den mänskliga naturen. Därför bör ni först och främst försöka leda era tankar i rätt riktning. Människorna i denna värld klandrar andra för sitt lidande. Ni tror andra är ansvariga för ert elände och era motgångar. Detta är ett stort misstag. Det är inte andra människor som är orsak till er lycka och olycka. Det är era egna tankar som är orsaken både till er lycka och er olycka. Det slag av handlingar ni utför beror på era känslors natur. Ni klarar er examen om ni anstränger er tillräckligt. Otillräcklig ansträngning leder däremot till att ni misslyckas. När ni gör ett uppriktigt och helhjärtat försök klarar ni med säkerhet examen, men om ni misslyckas är det på grund av bristande ansträngning. Detsamma gäller på alla områden av mänsklig strävan. Om ni vill nå framgång i all er strävan bör ni utveckla goda tankar fria från egoism och egennytta.

Era tankar och känslor bör återspegla er sanna natur. Den mänskliga naturen benämns svabhava. Sva betyder Gud (atman), så er sanna natur innefattar de känslor som har sitt upphov i atman. På liknande sätt är

svadharma relaterad till atman och paradharma till den fysiska kroppen och sinnena. Svabhava står för människans medfödda natur, och prabhava betecknar den världsliga naturen. Svadharma och svabhava kommer från det andliga hjärtat (hridaya), inte från yttervärlden. Ett hjärta genomsyrat av andliga känslor upplever oändlig sällhet och gudomlig hänryckning som leder till gudomlig berusning och får en att glömma sig själv. Det var därför den vise Narada sa: *”När människan uppnått Detta upplever hon fullständig tillfredsställelse, fullbordan, hänryckning och sällhet.”*

Era tankar är ansvariga för allting. Ni bör inse: ”Jag är ansvarig för allting, mina tankar är ansvariga för min glädje och sorg, ingen annan orsakar dem.” En människa med den fruktbara insikten blir ädel. Endast hon ger uttryck åt sin inneboende natur och inser att Gud (atman) är alltings

ursprung. Det är Guds kraft som gör att tungan kan tala, öronen kan höra och ögonen kan se. När man inser att Gud är alltings källa uppnår man ett tillstånd utan tankar och den högsta friden. Vad innebär frid? Inte ens de som på sin väg genom livet modigt klarar av alla former av svårigheter och lidanden upplever nödvändigtvis frid. *Varken glädje eller sorg, vinst eller förlust, seger eller nederlag bör rubba ens sinnesjämvikt.* Bara de som accepterar både glädje och sorg kan uppleva frid. Både glädje och sorg är övergående och tillfälliga som dag och natt. De är som passerande moln. Ingen av dem är bestående. Om ni i dag upplever fullmånadagens (purnimas) glädje kommer ni i morgon att stå inför den mörka nattens (amavasyas) sorg. Båda är övergående. Därför sa Krishna: *Eftersom världen är obeständig och full av bedrövelse, kontempera ständigt på Mig.* Vem i denna värld upplever evig glädje och beständig sällhet? Ingen. Ena ögonblicket upplever ni glädje och i nästa uppslukas ni av sorg. Frid och glädje måste därför komma inifrån. De kan inte fås utifrån.

Alla önskar frid och säger: "Jag vill ha frid, jag vill ha frid, jag vill ha frid..." När jag frågar de utländska hängivna som kommer hit: "Vad önskar ni?" svarar de vanligen: "Jag vill ha frid." Hur många ord innehåller denna mening? Tre ord. Om ni stryker två ord, jag och vill ha, som representerar ego och begär får ni frid med en gång. Frid finns alltid inom er, med er och omkring er. Ni kan inte förvärva frid (eng. peace) från yttvärlden. Där finner man bara skärvor (eng. pieces), skärvor och skärvor! Frid finns inom er. Ni är friden förkroppsligad. Ni är sanning förkroppsligad. Ni är kärlek förkroppsligad. Ni är gudomlighet förkroppsligad. Ni kan bara uppleva frid när ni inser denna sanning.

Världen är kosmiskt medvetande manifesterat

Människan är en kombination av kropp, sinne och Gud (atman). Det är bara därför det sägs att ni inte är en person utan tre: den ni själva tror att ni är, den andra tror ni är och den ni verkligen är. Den ni tror ni är är relaterad till er fysiska kropp. Den andra tror ni är är relaterad till ert sinne.

Den ni verkligen är är relaterad till Gud (atman). Ni är inte kroppen eller sinnet. Ni är Gud förkroppsligad. Ni kan vinna kunskap om atman (Gud, Självet) genom självupppoffring och uppleva gudomlig sällhet som är er sanna ursprungliga natur – svabhava. Sva betecknar svan (hamsa) som sägs ha förmåga att separera mjölk från vatten. Hamsa Gayatri (Soham mantrat) ger oss förmågan att skilja mellan Självet och icke-självet. Ni är själva en svan (hamsa), men när ni erfar ert sanna Självet och förvärvar förmågan att skilja mellan Självet och icke-självet blir ni en fullkomnad själ, en paramahamsa. Många vise män tituleras paramahamsa eftersom de har förmågan att kunna skilja mellan Självet och icke-självet. De är fast grundade i Självet och har inga bindningar till kroppen. Att kunna skilja mellan atman (Självet) och anatma (icke-självet), mellan det skapade (kshetra) och skaparen (Kshetrajna), är kännetecknet för en paramahamsa.

Människan kan inte leva avskild och isolerad från världen och naturen, men hon bör försöka att gradvis överge sitt fysiska och världsliga synsätt. Världen kallas jagat och är en kombination av naturen och Gud. Gud är orsaken och naturen är verkan. Själva namnet jagat betyder det som kommer och går. Jagat är kombinationen av de två stavelserna: ja och gat. 'Ja' betyder att komma och 'gat' betyder att gå, så världen – jagat kommer och går. Den är bara tillfällig, inte permanent. Inget kommer och stannar för gott, och inget försvinner för gott. Det som försvinner kommer tillbaka, och det som kommer försvinner igen. Det är därför världen också kallas för mithya dvs. överklig. Det finns många liknande ord som mithya som beskriver världens överkliga natur. Det är inte möjligt för människan att leva avskild från världen. Hon bör föreställa sig Gud i den. Världen är inget annat än en manifestation av det kosmiska medvetandet. Detta medvetande är i sanning Gud. Människans samvete utgör en aspekt av detta medvetande. Det är existensen av samvetet som gör människan medveten på den fysiska och världsliga nivån. Samvetet är vittnet och medvetandet är insikt. Samvete, medvetande och insikt är relaterade till varandra. De tillhör samma familj.

Befria er från dåliga egenskaper och tillägna er goda egenskaper

Ni besöker en marknad och köper en apelsin för några rupier. Ni skalar apelsinen och tar bort kärnorna och äter bara fruktköttet och dricker saften. Äter ni skalet och kärnorna också bara för att ni betalat för hela frukten? Nej. Äter ni dem kommer er tunga att få känna en bitter smak. Fastän ni betalat för hela frukten måste ni avlägsna skalet och kärnorna och bara äta fruktköttet och dricka saften. Det är på samma sätt i livet: ni måste kasta bort allt som är skadligt och ta tillvara det som är nyttigt. Ni måste upphöra med dåliga tankar, dåliga egenskaper, dåliga känslor och dåliga handlingar. De kan liknas vid fruktkärnorna ni måste ta bort. Vad är det då ni måste ta emot och erfara? Ni måste acceptera allt som är ljuvt och sött (madhuram). Gud är sötman själv. Sötma präglar Hans tal, Hans blick, allt hos Honom. Denna sötma bör ni ta till er. Ni bör ta emot allt som är gott och ljuvt och göra er av med allt som är dåligt och bittert. Vad är det som leder människan på avvägar? Det är människans dåliga egenskaper och dåliga tankar. Närhelst någon dålig tanke uppstår i ert sinne bör ni avvisa den med tanken: "Att hysa dåliga tankar är ovärdigt en människa." Ni bör påminna er: "Jag är människa, jag är människa. Jag är inte något djur, jag är inte något djur." En människa bör ha mänskliga egenskaper. Hat, vrede, lusta, avund osv. är djuriska egenskaper. Ni bör fråga er: "Vilka är mina naturliga egenskaper?" Era naturliga egenskaper är att hålla fast vid sanningen, handla rättfärdigt, vara kärleksfull, tillämpa icke-våld, visa fördragsamhet och ett ädelt beteende. Dåliga tankar är inte något naturligt för människan.

Medkänsla är en människas sanna egenskap och hon bör leva fylld av denna känsla. Herren Rama personifierade medkänsla. Det var denna egenskap som förhöjde Hans gudomliga glans. Alla människor bör tillägna sig denna egenskap. När människor tillägnar sig sådana goda egenskaper finns det inget utrymme för sorg, för sorg är en följd av dåliga egenskaper. Först och främst fyll ert hjärta med kärlek. Om ni gör det kommer bara

kärleksfulla ord att lämna er mun, och ni kommer att se på alla med kärlek. Vad för slags vatten ni än fyllt er tank med kommer samma slags vatten att rinna ur kranarna. Därför bör ni:

*Börja dagen med kärlek,
fylla dagen med kärlek,
tillbringa dagen i kärlek,
avsluta dagen i kärlek.
Det är vägen till Gud.*

Fyll ert hjärta med kärlek. En människa utan kärlek är som ett levande lik. Ni bör bli kärleken förkroppsligad. Om ni bara uppfyller ert hjärta med kärlek kommer allt att ordna sig för er. Om ni sår ett frö i jorden kommer det att växa till ett träd med grenar, kvistar, blad, blommor och frukter. Ni har bara sått ett frö. Varifrån har grenarna, kvistarna, bladen, blommorna och frukterna kommit? De kommer alla enbart från det lilla fröet. På samma sätt: om ni sår ett frö av kärlek kommer det att växa till ett träd av kärlek och alla era tankar och hela ert liv kommer att genomsyras av kärlek. Som Adi Sankara sa drabbas människan av många sorger:

*Födelsen är kvalfull, ålderdomen är kvalfull,
familjelivet är kvalfullt och döden är förfärligt kvalfull,
så var försiktiga, var varsamma och omsorgsfulla.
« sanskrit-vers»*

Världsliga sorger kommer inte att drabba er om ni söker skydd under kärlekens träd, men fåglarna i form av dåliga egenskaper kan ibland slå sig ner i trädet. Vad bör ni göra för att skrämja bort dessa fåglar? När ni klappar händerna och sjunger lovsånger som "Rama, Krishna, Govinda, Narayana" kommer de att flyga bort.

(Sai Baba avslutade Sitt tal med lovsången "Hari Bhajan Bina Sukha Santhi Nahin...")

Ur: *Sanathana Sarathi*, april 2011, s. 98-104.

Låt tro utgöra ert livs grund

Sathya Sai Babas Amrita Dhara-tal i Sai Kulwant Hall,
Prasanthi Nilayam, 7 juli, 1996.

*Människorna har blivit blinda i denna värld eftersom de förlorat sin tros
ögon. De förnekar Guds existens för att de inte kan se Honom. Gud
kanske inte existerar för dem, men för oss existerar Han verkligen.*

« telugu-vers »

DEN ANDLIGA RESAN BÖRJAR MED TRO OCH SLUTAR I SÄLLHET

Ni som är kärlek förkroppsligad!

Sedan urminnes tider har människor slösat bort sin värdefulla tid med att diskutera om Gud existerar eller om Gud inte existerar. Även om solen skiner kan en blind person inte se den, och man kan inte se världen om man sluter ögonen. Innebär det att solen inte existerar eller världen inte existerar? Nej. Solen existerar verkligen, men den som saknar synförmåga kan inte se den, och världen existerar också fastän den som sluter ögonen inte kan se den. Bristen finns i synförmågan, inte i skapelsen.

Tro är nödvändig för framgång i alla människans strävanden

Tro är det väsentliga i människans liv. Man kan inte lyckas ens med en liten uppgift utan tro. Hur kan människan ha framgång i någon strävan om hon inte anstränger sig i tron att hon ska lyckas? I själva verket kan hon inte ens ta tio steg framåt om hon saknar tro. I denna vidsträckta värld är tro mycket viktig till och med för att lyckas med små uppgifter. Tro är ytterst nödvändig inte bara i frågor som rör Gud utan inom alla områden av mänsklig strävan. Tro är högst väsentlig för människans framgång inom

alla områden: världsliga, etiska, moraliska, andliga och vetenskapliga. Tro är grunden till er kärlek till er mor, far, man, hustru osv. En människa kan inte ens älska sin mor om hon inte hyser tron på att det är hennes mor, och mannen kommer inte att älska sin hustru om han inte tror att hon är hans hustru. En mor kan inte älska sina egna barn om hon inte tror på att de är hennes barn. Människan kan bara uppleva den allt genomsyrande yttersta grunden kärleken och sällheten som följer av denna om hon har tro inom sig. Utan tro kan människan inte uppleva kärlek och uppnå sällhet. Det är inte möjligt för henne att leva i denna värld utan tro.

Nuförtiden finns det många människor i världen som inte tror på Gud. Det finns många andra som låtsas att de inte har någon tro även om de har det. Ytterligare andra tror på Gud men gör inte detta känt för politisk vinnings skull eller för att vinna allmänhetens stöd. Människor frågar: "Om Gud verkligen existerar, varför kan vi då inte se Honom?" Tror ni på allt ni ser och förnekar allt ni inte kan se? I morse ställde en MBA-studerande (MBA=Master of Business Administration, ö.a.) frågan: "Svami säger att vi bör älska alla. Varför bör vi göra det?" Jag ställde honom en motfråga: "Du frågar Mig varför du ska älska alla. Jag frågar dig, varför skulle du hata någon?" Vilken orsaken än är till att ni hatar andra har orsaken till att ni älskar dem liknande grunder. Kärlek och hat kan jämföras med ett föremål och dess spegelbild. Där hat finns finns också kärlek. Där det finns en känsla av frånvaro finns också en närvaro. Ett litet exempel: Är Sai Baba närvarande på podiet eller inte? Om ni säger att Han är närvarande, vad grundar ni er då på? Ni ser Hans form och säger att Han är närvarande. Anta att Jag går in bakom podiet efter detta tal. Om någon då frågar er: "Är Sai Baba där på podiet?", säger ni: "Han är inte där." Vad innebär det? Det innebär att Sai Baba är närvarande men att Han inte befinner Sig på podiet. Om Sai Baba inte existerar uppstår över huvud taget inte frågan om Han är närvarande eller frånvarande. På liknande sätt förnekar eller accepterar människor Guds existens därför att Han är där. Det är bara för att Gud existerar människor förnekar Hans existens. Om det verkligen inte finns någon Gud, hur kan då ordet 'Gud' existera? Nyligen sa Anil Kumar:

"Det finns en Gud." Första delen av meningen är "det finns," som anger sanningen om Guds existens. När vi säger: "Det finns" blir nästa fråga: "Vem finns." Det är Gud som finns. Några människor säger: "Det finns ingen Gud." Den första delen av denna mening är också "det finns," som uttrycker sanningen om Guds existens. "Ingen Gud" är bara sista delen av meningen. Också denna negativa mening: "Det finns ingen Gud," börjar med den positiva försäkran: "Det finns."

Ateister säger: "Gud finns ingenstans." Denna mening består av tre ord, och dess första del är: "Gud finns." Om ni delar upp ordet "ingenstans," eng. "nowhere," blir det "now here," dvs. "nu här." Genom att bara sammanbinda "w" med "no" förändras den negativa meningen till en positiv mening. De som tror på Gud säger: "Gud är nu här (eng. now here)," och de som inte tror på Gud säger: "Gud finns ingenstans (eng. nowhere)." Tro eller brist på tro är grunden till båda påståendena. Tro kan liknas vid människans två ögon. Sastras, de andliga skrifterna, kan också ses som människans ögon (netras). Skapelsen (srishti), existerar eftersom människan har synförmåga (drishti). Graden av synförmåga (drishti) avgör hur vi uppfattar skapelsen (srishti). Människan måste betrakta denna srishti ur Sastras´ synvinkel. Det finns ett nära samband mellan ögonen (netras) och de andliga skrifterna. Sastra-skrifterna beskriver vad ögonen ser, och ögonen ser det Sastra-skrifterna beskriver.

Tre steg till förverkligandet av Gud

Som de heliga skrifterna hävdar inser en andlig sökare sin gudomlighet i tre steg – först kännedom (jnatum), därefter åsyn (drashtum) och slutligen egen upplevelse (praveshtum). Det är på samma sätt när ni hör från någon att en viss vara finns att köpa på torget. Det motsvarar att få kännedom. Att lyssna är således första steget. Sedan besöker ni torget och betraktar varan. Genom att bara höra talas om den eller betrakta den stillas inte er hunger. Den stillas bara när ni äter den. Dessa tre steg

motsvarar att lyssna (*sravanam*), kontempera (*mananam*) och tillämpa (*nididhyasanam*). Första steget är att få höra om den andliga sanningen. Sedan bör man kontempera över denna. Till sist bör man så tillämpa den. Detta är de tre mycket viktiga stegen på den andliga vägen.

Inom varje område är lyssnande det ytterst viktiga första steget. Bland de nio formerna av hängivenhet är lyssnande också det första steget. De nio stegen är: *lyssnande (sravanam)*, *sång (kirtanam)*, *kontemplation över Gud (Vishnusmaranam)*, *tjänande av Gud (padasevanam)*, *visa Gud vördnadsbetygelser (vandanam)*, *tillbedjan av Gud (archanam)*, *undergivenhet (dasyam)*, *vänskap (sneham)* och *totalt överlämnande (atma nivedanam)*. Man börjar med att lyssna och når så småningom det totala överlämnandets stadium som innebär att målet är nått. *Det där är obegränsat. Det här är obegränsat. När något obegränsat tas från något obegränsat är återstoden fortfarande obegränsad.* (pūrnamada pūrnamidam, pūrnat pūrnamadaya, pūrnamevavashishyate, vediskt citat, ö.a.). Fullbordandet av resan innebär att en cirkel sluts. Om man avbryter resan när man är halvvägs är den ofullbordad som en halvcirkel. När man fullbordar cirkeln når man fram till den punkt där man startade, men om resan inte fullbordas kan den liknas vid bokstaven c i det engelska alfabetet. Den börjar på en plats och slutar på en annan plats. Det är ett stort avstånd mellan startplatsen och platsen där den slutar. Detta stora avstånd är tecken på tvivel. Tvivel kan liknas vid en djup dal som är omöjlig att ta sig över. Befria er därför från tvivel och sträva efter att fullborda resan. Ni har lärt er hela alfabetet först när ni nått fram till z. Om ni börjar från a och bara når fram till s eller någon annan bokstav innan z är er inläring ofullständig. När ni väl startar resan bör ni fortsätta tills ni når målet. Den andliga resan börjar med tro och slutar i sällhet.

Denna hängivenhetens väg i nio steg börjar således med lyssnande och slutar med överlämnande. Många som kommer till Prasanthi Nilayam återvänder till sina byar och berättar för andra: "Vi har sett Sathya Sai Baba i Prasanthi Nilayam," och beskriver vad de sett i Prasanthi Nilayam. Först efter att ha hört allt detta blir andra motiverade att komma hit. Inte

förrän människor hör något om Prasanthi Nilayam beställer de biljetter för att åka dit. Således är lyssnande det första steget i alla människans strävanden.

Det gudomliga kan bara upplevas

I all andlig strävan är tro det första steget. Utan tro är livet meningslöst. Alla människor bör grunda sitt liv på tro, men en del saknar tro. Varför bekymra er för dem? Det är deras öde. Börja inte argumentera med dem. Lämna dem åt sitt öde.

*Till dem som säger ja säger Han ja,
till dem som säger nej säger Han nej.
Det är bara er tunga som säger ja eller nej.
För Sai är allt ja, ja, ja.
« telugu-vers»*

Det ja eller nej som er tunga yttrar är knutet till er. Gud har inget med dem att göra. Samma tunga som säger "nej" säger också "ja." Vilket tror ni på, "ja" eller "nej." Som Jayadeva sa bör man använda sin tunga i heliga syften.

*O tunga, du som känner smak! Du är mycket helig.
Tala sanning med den mest behagliga röst.
Sjung de gudomliga namnen Govinda, Madhava, Damodara oavbrutet.
Detta är din främsta plikt.
«sanskrit-vers»*

Det är tungan som gör det möjligt att sjunga de gudomliga namnen Govinda, Damodara, Madhava. Dessa heliga namn på Gud dansar på tungan. Tungan är som en scen där alla slags karaktärer likt dockor träder fram och utför sin dans. Kungen träder fram, drottningen träder fram, soldaten kommer fram, och även lantarbetaren kommer fram på

scenen. På liknande sätt framträder Rama och också Ravana. Därför är tungan scenen för allt det goda och dåliga man säger och alla typer av karaktärer utför sin dans på den. Tungan är bara ett vittne och har inget att göra med dansen. En stum person kan inte tala. När han äter en söt rätt kan han bara uppleva dess sötma, inte beskriva den i ord. Likaså kan gudomlighet bara erfaras, inte beskrivas. Om någon ber er beskriva den är det enda svaret tystnad. Ni bör inte slösa bort er tid och energi på onödig argumentation. Argumentation leder till ovänskap. Den leder inte till kärlek.

Därför bör ni utveckla tro på Gud. Det är högst dåraktigt att argumentera för att Gud inte existerar. Varför säger ni att Han inte existerar? Ni hävdar att Gud inte existerar eftersom Han inte kan ses. Tänk er en person som är två meter lång, ljushyad, flintskallig och väger 60 kg. Allt detta är enbart hans fysiska attribut och dem kan ni se. Avslöjar de fysiska

kännetecknen hela sanningen om denna person? Den verkliga sanningen om honom kan ni inte se med era fysiska ögon. Den innefattar hans goda egenskaper såsom förmågan till att visa medkänsla, kärlek och förståelse, och dåliga egenskaper som hat etc.. Kan ni hävda att dessa egenskaper saknas bara för att ni inte kan se dem? Det är dåraktigt att hävda att det ni inte ser inte existerar. Dessa egenskaper som ni inte ser avgör hans mänsklighet eller brist på goda mänskliga egenskaper.

Gud genomsyrar hela universum

O människa (jiva)!

Inse mysteriet bakom denna världsliga dockteater.

*Det är era icke synliga karaktärsegenskaper
som avgör era handlingar*

och gör att ni får erfara konsekvenserna av dessa.

« telugu-vers»

Den fysiska kroppen som ni ser är inte ansvarig för er glädje och sorg. Era inre icke synliga egenskaper bär ansvaret för er lycka och sorg. Därför är det dåraktigt att enbart förlita er på det ni kan se. Det finns luft överallt omkring er men ni kan inte se den. Kan ni därför påstå att luft inte existerar? Kan någon leva utan luft? Luft existerar i högsta grad, men den kan inte ses.

Liknande undervisning om denna sanning gav den vise Uddalaka till sin son Svetaketu. Denne frågade: "O fader! Var finns Gud? Vedas och skrifterna säger att Han genomsyrar allt." Uddalaka svarade : "Kära du! Detta är sant men kan inte förklaras med ord. Du kan bara erfara detta genom att utföra andliga övningar och vinna din gurus och Guds nåd. Låt mig illustrera detta med ett exempel." Uddalaka bad sin son hämta ett glas vatten och lite salt. Han bad honom sedan att tömma saltet i vattnet och röra om. När Svetaketu gjorde det fadern bett honom om löstes saltet helt upp i vattnet. Saltet han haft i handen kunde nu inte ses någonstans.

Ögonen som tidigare sett saltet kunde nu inte längre se det. Innebär detta att saltet helt försvunnit? Nej. Saltet finns kvar men det har lösts upp och blandats ut med vattnet. På liknande sätt existerar Gud. Han genomsyrar allting i detta universum på ett sådant sätt att Han inte kan ses med de fysiska ögonen. Han kan dock ses med visdomens öga. När ni hämtar saltet kan ni se det med era fysiska ögon, men när det löses upp i vattnet måste ni erfara dess närvaro med kunskapens öga. Därför är det dåraktigt att kräva direkt bevis för Guds närvaro. Ni måste beakta det indirekta beviset. På detta sätt förklarade Uddalaka grundprincipen om att Gud genomsyrar allt.

Eld existerar med säkerhet där det finns rök. Utan eld kan det inte finnas någon rök. På liknande sätt kan det inte finnas någon värld utan Gud. Hur kan det finnas liv utan Gud? Det är inte möjligt. Det är fullständigt omöjligt. Allt sker i enlighet med Guds vilja. Ett litet exempel: När en ko föder en kalv slickar den kalvens kropp med sin tunga och gör den ren. Så snart kon rengjort kalven reser sig den nyfödda kalven upp på sina ben och söker sig till kons juver för att dricka mjölk. Vem har visat kalven juvret och fått den att förstå att det finns mjölk i det? Allt detta är förutbestämt av Gud. Utan att förstå sådana subtila sanningar hävdar människor dåraktigt att det inte finns någon Gud. När ni inte ens vet vilken tanke som härnäst uppstår i ert sinne, hur kan ni då förstå Gud? Eftersom människor inte lyssnar till god undervisning ökar dåraktigheten.

O människa!

*Du borde lyssna till goda råd,
men du bryr dig inte om goda råd utan
hänger dig ohämmat åt dåraktiga handlingar.
Då du inte vet hur du ska bli fri från dina begär
har du blivit deras slav.*

Ge upp dina begär och ditt hat.

Ta din tillflykt till Sai och be till Honom.

« telugu-vers »

Tvivla inte på Guds existens

Människan är oförmögen att ge upp sina begär (vasanas). Vilka är dessa begär? De är följder av handlingarna i hennes tidigare liv. När Jag berättar något om ert tidigare liv, tror ni inte på det. Det bekymrar Mig inte om ni tror det eller inte. Antingen ni tror det eller ej påverkar ert föregående liv i själva verket ert nuvarande liv. Alla har ett förflutet, ett nuvarande liv och en framtid. Utan ett förflutet, hur kan det finnas något nuvarande liv? Fröet till det nuvarande livet har kommit från det förflutnas träd och det är ur det nuvarande livets frö framtidens träd växer upp. Därför kan det förflutna och framtiden liknas vid träd, medan däremot det nuvarande livet kan liknas vid fröet till ett träd. Ett litet frö innehåller potentialen till ett väldigt träd. Veda-skrifterna förkunnar: *Gud (Brahman) är subtilare än det subtilaste och ofantligare än det ofantligaste*. Gud är mindre än det minsta och större än det största. Fastän Han inte kan ses med det fysiska ögat kan ni erfara Honom. Den här rosen kan ni se, men dess doft kan inte ses. Den kan bara erfaras. Doft har ingen form, men blomman som doftar har en form. Likaså har kärleken ingen form, men modern som visar er kärlek har en form. Varken kärlek, sällhet eller doft har någon form, men ursprunget till dem har en form. Det är formen som är källan till det formlösa attributet. Därför är det dåraktigt att kräva direkt bevis för Guds existens. Det finns mycket som inte kan direkt bevisas.

Här kommer ett litet exempel. Kan ni se era egna ögon? Hur kan ni säga att ni har ögon när ni inte kan se dem? Det är bara när ni står framför en spegel ni kan se dem. Ni säger: "Mitt sinne." Vad har sinnet för form? Kan ni se ert sinne? Om ni inte kan det, hur kan ni då tro att ni har ett sinne? Ni kan inte heller se Gud, men det är dåraktigt att betvivla Hans existens. Fastän Han inte kan ses är Han hela universums grundval. Ni ser ett väldigt träd, men detta träd var inte synligt när det hade formen av ett mycket litet frö. Fastän luft finns överallt kan ni inte se den, och inte heller Gud kan ses med det fysiska ögat fastän Han finns överallt. Gud genomsyrar allt. Han är närvarande i form av luft och alla de fem

elementen. Man säger att *Gud manifesterar Sig som ljud, som det levande och livlösa, som ljus, tal, evig sällhet, perfektion, villfarelse och rikedom.* Ljud kan inte ses, det kan bara höras. Form kan bara ses. Den kan inte höras. Tungan kan bara tala och känna smak, inte se. Således har varje organ tilldelats en speciell förmåga.

Att tala sanning är lättare än att ljuga

Blod finns i kroppens alla delar. När läkare tar ett blodprov tar de en liten mängd blod från en del av kroppen och undersöker om det finns några sjukdomstecken i blodprovet. De behöver inte ta blod från alla delar av kroppen i detta syfte. Fastän det är samma blod som flyter genom alla kroppens delar har varje del av kroppen en speciell funktion. Kan ni känna smaken av laddu (indisk sötsak, ö.a.) bara genom att hålla den i er hand? Nej. Ni kan bara känna dess smak när ni lägger den på tungan. När samma blod flyter både i händerna och i tungan, varför kan då inte händerna känna smaken av denna laddu? Bara tungan har fått förmågan att känna smak.

Likaså gäller att fastän Gud genomsyrar allt kan människan bara erfara Hans kraft enligt sin egen förmåga. Gud existerar verkligen, det är ingen tvekan om det. Utan Gud kan det inte finnas någon värld. Om ni förnekar Guds existens innebär detta att ni förnekar er egen existens. Atma som finns inom er är Gud. Ni bör tro på ert Själv och på Gud. Om ni inte tror på Gud innebär det att inte tror på er själva. Om ni inte tror på er själva, hur kan ni då tro på Gud? Tro först och främst på er själva. Det är självförtroende. Tro är mycket viktig för människan. Den är själva hennes livgivande andning. Om ni saknar denna tros livgivande andning är ni föga bättre än ett lik. Så länge denna livgivande andning är aktiv i kroppen är det lyckosamt för oss (sivam). När den livgivande andningen sedan upphör blir kroppen ett lik (savam). Därför är den livgivande andningen sivam, och den kropp där denna saknas är savam. Ni ser bildstoden

av Siva gjord av en skulptör och föreställer er Siva med Ganges flytande fram ur Sitt flätade hår. Det är inte Siva. Er livsenergi är Siva.

Alla varelser har begåvats med livsenergi. *Gud är inneboende i alla varelser.* Isvara är närvarande i alla varelser i form av livsenergi. Gud genomsyrar allt. Det är möjligt att erfara Honom.

Pojken som talade tidigare pratade om den vediska föreskriften att *tala sanning, handla rättfärdigt.* Han sa att detta inte var så lätt att tillämpa. Det stämmer inte alls. Inget är lättare än detta. Det är väldigt lätt att återge vad som verkligen sker. När ni till exempel säger att Svami i dag kom klockan 4 och började Sitt tal tidigt är detta sant. Så lätt det är att återge något som verkligen hänt! Det kräver inget tillrättläggande, men om ni måste ljuga krävs en hel del beräkning för att människor ska kunna tro på det ni säger. För att ljuga måste ni tillgripa fula knep. Det är så svårt att ljuga, men att tala sanning är däremot väldigt lätt! Det är ett misstag att tro något annat. Ni tror att det är svårt att tala sanning för att ni är vana vid att ljuga. Eftersom ni utvecklat denna dåliga vana att

ljuga kan ni inte inse hur viktigt det är att tala sanning. Denna svaghet att ljuga är mycket utbredd och finns hos alla i denna värld.

Ett litet exempel: Anta att någon dör i ett hus i närheten, och ni går dit för att betyga familjen ert deltagande. Om ni i en sådan situation säger sanningen: "Varför sådan uppståndelse? Födelse och död är naturliga för alla människor. Den som föds kommer med säkerhet att dö," kommer människorna i huset att bli mycket arga på er och tänka: "Vilken hårdhärtad person ni är!" Säger ni i stället: "Hur dog han? Vilken läkare behandlade honom? Vilken medicin använde han? Hur länge var han intagen på sjukhus?", kommer de att glädjas åt att ni varit deltagande och förstående och delat deras sorg. Denna glädje är dock bara tillfällig. Sanningen är att födelse följs av död. Vem som än föds måste med säkerhet dö. Ni kanske har sett att datum för återvändande alltid anges på järnvägsvagnar. Efter att ha nått fram till destinationen måste vagnen återvända enligt fastslagen tid. Den fysiska kroppen kan liknas vid en järnvägsvagn. Fastän datum för återvändande inte anges på den måste den med säkerhet återvända vid fastställd tid. När detta är oundvikligt, varför skulle ni då oroa er för det? Varför skulle ni känna sorg? Ni oroar er för att ni vant er vid att oroa er. Felaktigt sätt att tänka orsakar denna oro. Ni tror inte på sanningen om er egen verklighet. Tro är sanning, sanning är tro. Tro leder till sanning. Sanning leder till frid. Frid leder till lycka. Lycka är himmelsk, sorg är helvetisk. Ge därför aldrig utrymme för sorg. Möt alla situationer med tro. Med tro kan ni uppnå allt. Utan tro lyckas ni inte med någonting. Utveckla därför tro. Det kan ni bara göra genom att kontempera över Gud.

(Sai Baba avslutade Sitt tal med lovsången "*Govinda hare gopala hare hey gopi gopa bala...*")

Ur: *Sanathana Sarathi*, maj 2011, s. 140-147.

Från våra arkiv

Min verklighet är sanning, godhet och skönhet (sathyam, sivam, sundaram)

Sathya Sai Babas Sivarathri-tal i Prasanthi Nilayam,
6 mars 1970.

Jag är varken en människa eller ett himmelskt väsen.

Jag är varken brahmin eller kshatriya* eller vaishya* eller sudra*¹.*

Jag kan inte beskrivas som ogift eller gift, som eremit eller munk.

Betrakta Mig som Den som undervisar om Sanningen.

Min verklighet är sanning, godhet och skönhet.

« sanskrit-vers »

RAMA OCH KAMA ÄR OFÖRENLIGA

Er verklighet är också sanning, godhet och skönhet. Utan sanning kan det inte finnas godhet. Utan godhet är skönhet inte till någon nytta. Sanningen uppväcker godhet hos sinnet. Glädjen som följer av godheten är den sanna glädje som konstnärer älskar. Dessa tre egenskaper är i verkligheten ett och detsamma, de kan inte särskiljas. Sanning är godhet och godhet är skönhet. Erfar själva denna sanning. Det kommer att ge er den högsta sällhet. Låt inga futtiga glädjeämnen distrahera er. Slösa inte bort er energi med att spela det inskränkta världsliga spelet att vinna och förlora, samla och slösa bort, vinna obeständigt rykte, tillfällig framgång och lycka. Håll er till den kungliga vägen som leder till självförverkligande. Förirra er inte in på den förfalskade sällhetens bakgator. Det innebär inte att ni måste överge era vänner och släktingar

[Not 1 : *olika indiska kaster, ö.a.]

och uppnå målet alldeles ensamma. Samhället där ni lever är den plats där ni kan vinna seger, den skola där ni utvecklar förmågan att vinna. Den andliga resan innebär medkänsla, förståelse och att hjälpa och tjäna varandra. Dessa egenskaper utvecklas genom att leva i samhället och bör användas för samhället.

Kärlek är det bästa medlet mot girighet

Ravana var sin tids mäktigaste härskare, enligt Valmiki's beskrivning. Hans huvudstad var ett ointagligt fäste, fyllt med sällsynta skatter. Han behärskade de fyra Veda-skrifterna och de sex Sastras (andliga vetenskaper). Duryodhana, den äldste av kauravabröderna, var enligt Vyasas beskrivning oöverträffad vad gäller armé och krigsmateriel och diplomati. Ändå har dessa två avskytts av unga och gamla i århundraden. Varför? Därför att de degenererade från mänsklig till djurisk nivå, i stället för att höja sig från mänsklig till gudomlig nivå.

Båda hade samma karaktärsbrist – girighet. De kände inte till förnöjsamhetens hemlighet. De hade drabbats av omätliga begär (kama). Det gudomliga (rama) och kama är oförenliga. Människans inre helgedom kan bara rymma en av dem, antingen rama eller kama.

Om man älskar någon annan traktar man inte efter att äga denna person eller dennes egendom. Man känner ingen avund när han når framgång, ingen glädje när han lider. Kärlek är det bästa medlet mot girighet. Därför är detta den grundläggande andliga disciplinen: ge kärlek och ta emot kärlek. Ni kanske har hört talas om bhutabali. Ordet tolkas som offrande för att blidka andarna. Bali betyder också skatt. Alla åläggs att betala bhutabali, en skatt till de fysiska elementen (bhutas), för denna fantastiska möjlighet att få leva ett mänskligt liv. För alla de goda ord ni får ta emot, alla de goda handlingar ni har nytta av och alla de goda tankar som ger upphov till frid i ert hjärta och lyser upp den väg ni vandrar på, måste ni betala skatt.

Sai-hängivna bör visa tolerans och medkänsla

Kärlek förmår er att beakta andras sorg när ni själva överväldigas av sorg. Ni dras till dem som är lika drabbade. Ni går så helt upp i andras sorg att ni glömmer er egen. Draupadi beklagade sitt öde inför Krishna. Hon utropade: "Krishna! När en mor förlorar ett barn som rycks bort av döden från hennes famn då dränks hon i sorg. Asvatthama slaktade kallblodigt mina barn mitt i natten medan de sov djupt. Jag har förlorat dem alla. Hur kan jag finna tröst? Hur kan jag få dem tillbaka?" Krishna sa: "Syster! Du stod modigt emot den kränkning de ondskefulla kauravbröderna utsatte dig för inför hela hovet. Uthärda även detta svåra slag med samma mod. Se på Gandhari, kauravbrödernas moder. Hon har tagit på sig den blindhet hennes man lider av. Hon har förlorat alla sina ett hundra söner! Ingen av dem finns kvar." Krishna tröstade henne genom att framhålla en annan moders än större styrka. Beakta andras vånda och dela deras sorg. Känn mer för dem än ni känner för er egen olycka. Detta är ett kännetecken hos en sann gudshängiven. Han bör ha medkänsla, tolerans och förståelse. Har han inte dessa egenskaper blir han till åtlöje, och det med rätta.

Människor frågar hånfullt: "Var finns din Gud? Hur ser Han ut? Vad gör Han?" osv. Människor är hånfulla eftersom de som upplevt Guds majestätiska storhet och glans är mycket få. Gud är sanning, godhet och skönhet, men bara de som erfårit Honom kan hävda detta och övertyga andra. Ni kanske har en kopp full av gudomlig nektar (amrita), men lägger ni inte en droppe på tungan kan ni inte gå i god för dess vällukt och sötma. Genom er, Sai-hängivna, måste människors sinne transformeras. Därför är ert ansvar mycket stort.

Kärlek kan kväva vredens flammor

När Mahabharata-kriget var nära förestående sades det i kretsar som var förtrogna med den tidens ondska att bara en kompakt skur av pilar

kunde kväva vredens flammor. Nuförtiden gäller i stället att bara en tät skur av kärlek kan kväva och utplåna flammorna av vrede, fruktan och oro som omsveper världen. En grupp vetenskapsmän som nyligen kommit till Mig frågade Mig: "Svami! Du talar om flammor av oro och fruktan, men säkerligen uppskattar Du de stora framsteg människan gjort i och med att hon kunnat landa på månen." Jag sa till dem att det var fel att spendera miljarder dollar och rubel på sådana dumdristiga projekt. De menade att fastän detta spenderande kanske inte gav något omedelbart utbyte, kunde det på sikt ge mycket stor behållning. Jag sa: "Det är en fråga om prioritering. Det mest angelägna bör göras först. När så många människor på jorden är undernärda, saknar utbildning och bor i dåliga bostäder avslöjar man en flagrant brist på urskillningsförmåga genom att använda tid, kunskaper och pengar på detta spektakulära, tävlingsinriktade äventyr. Senare, när jorden har förvandlats till ett hem för lyckliga människor, kan sådana djärva projekt planeras."

Följ de riktlinjer och den disciplin som de vise förordat

Jorden är människans naturliga miljö. Varför skulle hon inlåta sig på att lämna det område där elementen, hennes kropps byggstenar, hör hemma och bege sig till platser dit hon måste ta med sig vatten, luft och andra livsviktiga förnödenheter? Även om människan beger sig till månen lämnar hon inte oro, fruktan och osanning bakom sig. Den måne människan måste färdas till är sinnet, inte denna döda drabant till jorden som inte ens förmår lysa upp sig själv. I Ramayana-berättelsen nämns att Ravana skickligt skapade ett vaxhuvud som liknade Ramas och såg till att det uppvisades för Sita som vore det Ramas avhuggna huvud. Ravana hoppades att hon därmed skulle överge varje tanke på att återförenas med Rama och kapitulera inför sin tillfångatagare Ravanans list. Månen kan liknas vid denna livlösa imitation av Ramas huvud. Den verkliga Rama sjuder av liv, är aktiv och finns någon annanstans.

Människans verkliga måne är hennes sinne. När hon tar herraväldet över denna måne – sinnet, då lyser godhet (sivam) upp natten så att den förvandlas till Sivarathri, en lyckosam natt. Annars förblir den Shava-rathri, en dödens natt. Så länge människan är omedveten om sig själv och sin gudomlighet är hon inte bättre än ett lik. Indiens vise män förordade olika riter, ceremonier, discipliner, sätt att uppföra sig och konventioner för att hjälpa människan att rena sina emotioner och stärka sin tro. De förordade också den disciplin man bör tillämpa vad gäller intagandet av föda. Ät bara enkel, ofördärvad och ren föda – sådan som de vise kallar sattvisk föda. Det vill säga, ät sådan föda som inte uppväcker impulser och starka känslor, ökar passionerna, rubbar jämnmodet och är skadlig för hälsan. Föda som offras till Gud är fri från de dåliga vibrationer som skadar individen på ett subtilt sätt. Föda som offras till de hungriga och sedan äts har också denna välgörande egenskap. Eftersom föda har en subtil inverkan på människans känslor och tankar måste hon alltid vara noga med att äta rätt sorts mat.

Ur: *Sanathana Sarathi*, februari 2011, s. 49-52.

Ideellt arbete i Sai-organisationerna runt om i världen

Västindien

Under de senaste åren har över 100 Sai-volontärer inklusive 60 ungdomar från Sathya Sai-centret i Pasea på ön Trinidad konstruerat och donerat färdigbyggda hus för fattiga. Mer än 42 hus har donerats under 2011-2012. Tvårumshusen är gjorda med en stomme av stålramar och har ståltak, franska fönster, ståldörrar samt skjutdörrar av trä inomhus. Väggarna består av betongplattor, som är vattentäta, termitssäkra och brandsäkra. Husen konstruerades för att passa lokala normer och lagar under noggrann övervakning av byggnadsingenjörer och arkitekter. De är byggda för att stå emot kraften från tropiska stormar som är vanliga på ön.

Mottagarna av husen väljs ut bland en grupp mycket fattiga familjer som äger en liten bit land där de kan placera huset. Dessa hus är fullt utrustade med sängar, garderober köksinredningar, diskbänkar med vattenkranar och avloppsledning, vardagsrums- och matsalsmöbler, spisar, kläder, livsmedel, toalettartiklar, torgprodukter, köksredskap. Elektrisk utrustning installeras utifrån familjernas behov. Så snart ett hus är färdigt samlas volontärerna och familjen till lovsång och därefter delar de med sig av

andliga tankar och erfarenheter. Vid varje husdonation ser man mot-tagarfamiljerna fälla glädjetårar och uttrycka en stark vilja att fortsätta leva rättfärdigt.

Kärlek är drivkraften bakom alla husen som har konstruerats och donerats som en offergåva till Baba. Pasea Sai-center har även byggt två betonghus i Grenada efter en orkan och fyra hus i Haiti efter den förödande jordbävningen.

El Salvador

San Salvador är huvudstad i republiken El Salvador, som är det minsta landet i Centralamerika. Under de senaste 25 åren har Sathya Sai-volontärer varje lördag och söndag kärleksfullt serverat mat till de hemlösa i El Salvadors centrum. Maten består av väl tillagad mat: bönor, ris eller spagetti, grönsaker samt säsongsfärska frukter. Kaffe och en söt kaka avslutar måltiden. Vid ett tillfälle när kaffet tog slut bad volontären som var ansvarig en bön till Baba om pengar för att kunna köpa mer kaffe i framtiden. Kort därefter knackade det på dörren. En man stod i dörröppningen med ett kuvert i sin hand. Han frågade: "Är det här som det lagas mat åt de hemlösa?" och räckte fram sitt kuvert. Utan några ytterligare ord försvann han. Kuvertet innehöll tillräckligt med pengar för att köpa kaffe för nästa månad. Kuvertet var inte adresserat till någon person. Det stod "Nationella samhällsnyttan" med tryckta bokstäver på kuvertet, men ingen avsändaradress. Det finns ingen socialvård i El Salvador med det namnet.

Vid ett annat tillfälle hade det varit ett nattligt politiskt möte i en park nära den plats där man distribuerade mat till de fattiga och behövande. När Sathya Sai-volontärerna anlände med frukostmaten till de fattiga kom alla människor från det politiska mötet i parken över till deras kö. En av politikerna blev orolig för att något annat parti skulle stjäla deras röster, så han frågade någon som väntade i kön vilket politiskt parti Sai-volontärerna representerade. Personen i kön svarade: "O, de kommer inte från något politisk parti, de kommer från Gud."

Ur: *Sanathana Sarathi*, januari 2013.

Bland tusentals hängivna

Av B.V. Ramana Rao

Min allmänna hälsa försämrades på grund av långvarig värk i magen med aptitlöshet och viktminskning, och även till följd av andra svaghetstillstånd. En dag fick jag en kraftig smärta särskild på ena sidan. Till dess hade jag inte uppsökt läkare utan försökt klara det själv, men när jag kom ihåg att jag skulle åka till Puttaparthi för att närvara vid Babas födelsedag skyndade jag mig till vår husläkare och nära vän, Dr. K.V. Kameswara Rao. Han undersökte mig och skällde ut mig för min försumlighet och skickade mig vidare till doktor Kakarla Subba Raos röntgenklinik. Jag fick kontrastmedel och röntgades i tre olika ställningar. Eftersom nästa dag var en söndag och helgdag, ombads jag att hämta röntgenplåtarna och utlåntagandet på måndagen.

Måndag eftermiddag ringde min läkare till mitt kontor och informerade mig om att han hade haft ett samtal med röntgenkliniken. Han rådde mig att ta ledigt i tio dagar och ligga till sängs hemma. Han skulle komma hem till mig på kvällen för att ge mig råd angående behandlingen. Jag lydde honom åtminstone delvis genom att ta ledigt.

När jag hade kommit hem från arbetet tänkte jag att jag lika gärna kunde vänta med att påbörja behandlingen tills efter min hemkomst från Puttaparthi. Därför packade jag min resväska och skyndade till busshållplatsen. Eftersom jag fysiskt inte mådde riktigt bra och även hade en ansträngande nattresa på oländiga vägar började jag skaka av svaghet. När jag anlände till Puttaparthi nästa morgon lyckades jag dock på något vis att göra mig i ordning med själ och namnbricka och begav mig till Babas darshan.

Templet höll på att renoveras. Ungefär 25 volontärer var upptagna med att skrapa väggar, pelare och solskydd med huggjärn och hammare i samarbete med murare under överinseende av arkitekten och enligt en fasadplan som var godkänd av Baba. Just då tittade Baba, som redan var

ute på verandan, på mig med ett välkomnande leende, kallade på Praphul Patel som var från Hyderabad och gav honom några instruktioner samtidigt som han pekade på mig och Khialdas, också han från Hyderabad. Patel gav tecken till mig och Khialdas att komma till honom. När jag gick fram emot verandan tog Baba några steg framåt och stod framför mig. Jag berörde hans fötter och när jag reste mig, viskade han till mig: "Gå till övervåningen du också." Jag följde snabbt efter dem och hann ikapp dem just som de var vid trappan som ledde till övervåningen.

När vi kom fram till Babas rum sa Patel: "Svami har bett att vi ska ta bort solskydden framför hans fönster." Vi stängde fönstren för att förhindra att dammet kom in i Hans rum och gick ner till solskydden med varsin hammare. Till dess hade jag hållit i hammaren med vänster hand. Om Baba hade berättat om avsikten med att gå till övervåningen skulle jag ha ursäktat mig och förklarat för Svami att jag hade värk i min högra hand. Dessutom sa Patel att Baba bestämt hade sagt att arbetet skulle vara klart till klockan elva innan lovsången skulle starta. Jag bad intensivt att Baba skulle komma upp och se hur mycket vi hade hunnit så att han skulle lägga märke till hur svårt det var för mig att hantera hammaren med högerhanden och ge mig prasadam (välsignad föda) för att avhjälpa min smärta.

Jag kunde inte göra något annat än att förena mig med de andra i det tilldelade arbetet. Långsamt blev min arm stadig och stark och jag glömde all min smärta och började hamra med skicklighet och självförtroende. Vi avslutade arbetet i god tid före klockan elva. Baba öppnade fönstret och bad oss komma in. Alla tre gick in och stod i vördnad med sammanförda händer. Där låg några bitar av en sötsak kallad "Pista Burfi" i en metallskål på ett tebord inne i rummet. Baba äter inte sötsaker. Om hängivna ger något ätbart till Baba ger han bort det till hängivna och studenterna. Han tog upp en bit av sötsaken och gav den till Patel och sa: "Pakoda! Du har gjort ett bra arbete. Ta det här och gå." Patel berörde Babas fötter, gjorde en vördnadsfull bugning, tog emot sötsaken och gick iväg. Därefter la Baba en bit i Khialdas ena hand och sa till honom: "Du har också gjort

ett bra arbete, Bonda! Ta den här och gå.” Han tog avsked av Baba på samma sätt som Patel och gick ut. De var båda kraftiga personer. Det var därför som Baba tilltalade dem med smeknamnet pakoda (indisk friterad maträtt, ö.a.) och de gladdes åt att Baba tilltalade dem pakoda. Baba bad mig därefter att sitta ner. Han tog en bit av samma sötsak, bröt den i två delar. Han gav mig den ena halvan av dessa två delar och sa: ”Ät detta. Det är för din smärta i armarna.” Jag åt. Han gav mig ännu en liten bit och sa: ”Det här är för din allmänna svaghet, ät den.” Jag lydde. Sedan gav han mig den återstående tredje biten och sa: ”Det här är för dina problem med mjälten. Jag har botat alla dina problem.” Med sötsaken fortfarande i munnen la jag mig ner vid hans fötter. Jag gick därefter iväg och berättade för mina arbetskamrater vad som hade hänt och satte mig för lovsången som skulle börja om några minuter.

Jag återvände till Hyderabad efter en vecka. Dr. Kameswara Rao kom hem till mig nästa dag. Han visade mig röntgenplåtarna för att jag skulle förstå omfattningen av skadorna på mjälten. Jag berättade för honom om min upplevelse i Puttaparthi.

”Du kan berätta för mig om Baba och hans mirakler en annan gång. Just nu bör du lyssna till en doktor. Om du inte tas in på ett sjukhus genast så kommer du att orsaka din egen död. Jag kan inte uttrycka mig försiktigare,” varnade han. ”Ok jag skall bestämma en passande dag som du kan ta mig till sjukhuset,” svarade jag skrattande. Han gick sin väg missbelåten med mig och mina dumheter. Detta visade dock endast den kärlek han hade för mig. 22 år har nu passerat och fortfarande har inte den dagen kommit.

Jag tar bara upp denna händelse för att berätta för er om den oändliga, gudomliga och moderliga omtanken i Babas beröm och tillrättavisningar, inte för att porträttera mig själv som en stor hängiven som Baba räddade. När allt kommer omkring är jag varken en VIP eller en betydelsefull människa med ett särskilt värdefullt liv.

Utdrag ur: *”Love is My form”* by B.V. Ramana Rao
Ur: *Sanathana Sarathi*, dec 2012, s.430-431.

Uppnå inre frid och glädje

Uppnå inre frid och inre glädje.

*Det kan bara lyckas om man handlar utan
att snegla på frukten och resultatet av handlingen.*

*Själva handlingen måste vara sin egen belöning,
eller snarare måste handlingen vara sådan*

*som Gud inom oss manar oss till,
så att konsekvenserna kan överlåtas åt Honom.*

*Praktisera detta konsekvent
så kommer djup frid att välla fram inom er och omkring er.*

-Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*, juni 2012, baksidan.

Erfar er sanna verklighet

Det gudomliga är inte åtskilt från ens eget Själv.

*Fastän man är ett med det gudomliga
döljer de mörka molnen i form av bindningar och hat
ens gudomliga innersta och
hindrar en att erfara denna verklighet.*

*Den enda sanning människan måste upptäcka är
sanningen om sig själv.*

*Alla andliga övningar som utförs är avsedda att
avlägsna slöjan som döljer
denna människans sanna verklighet.*

*Alla andliga övningar och all andlig utforskning,
hur länge dessa än utförs,
är dock inte till någon nytta om sinnet är orent.*

-Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*, december 2012, baksidan.

